

JUHA SEPPÄLÄ

KUOPPAKAUPUNKI

»Musta vesi solisi kahlitussa koskessa, ihmiset vaelsivat sillalla
ja kävelyteillä rannan molemmin puolin, pyöräilijät kiisivät pölyä nostattaen,
pyörän takana istuva lapsi kirkaisi kohdallani niin että
koko vartalonni nytkähti, kuin minuun olisi iskenyt vastarannalta
ammuttu luoti liki sadan vuoden takaa.»

J U H A
S E P P Ä L Ä

KUOPPAKAUPUNKI

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

VALTION KIRJALLISUUSTOIMIKUNNALLE JA
WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖLLE KIITOKSET TUESTA

© JUHA SEPPÄLÄ 2016
PAINETTU EU:SSA
ISBN 978-951-0-41809-3

ILMO HALSSI

Helmikuu

LOPPU ON alku. Mutta ei se minusta hullua tehnyt.

Puhun sinusta, D.

Q olisi kenties parempi, hautapatsaan ympärille kie-
toutunut käärme, valitsen D:n.

Helmikuinen pakkaspäivä; seisoin parkkipaikalla liikennemerkkin alla, siinä luki 24 h, selkäni takana puu-
talo, »Englanninkielinen leikkikoulu», »Sulje portti». Puiston vastakkaisella puolella parturi, kauneushoitola, thai-hieromo, puista leijuvaa lumen kristallipölyä matalan auringon hiipuvissa säteissä, puhelin korvaani vasten kylmänä kuin sanasi.

»Lopetetaan tämä.»

Ehkä mielessäni oli jo jonkin aikaa ailahtellut lähdön ajatus. Ei lopullisessa, vaan etäisyyden ottamisen merkityksessä; lähtö on lähtö, vailla ajatusta paluusta. Minulla oli suunnaton määrä karttoja, en ollut aikoihin liikkunut missään. Olin jämähtänyt paikalleni. Muistin vanhan suunnitelmani matkasta maailman ympäri, se oli riittävän utopistinen.

Isäni lähti toisella kerralla pysyvästi, me veljeni kanssa näimme hänet vasta vuosien päästä hetkenä, jonka jälkeen emme halunneet nähdä häntä enää. Puhun pötyä: hän kävi ammoin häissäni, jopa tanssi morsiamen kanssa. Ja luultavasti olisimme halunneet.

Jokin pidätteli minua, työnsi ja veti samanaikaisesti.
Kunnes.

Välillämme saattoi olla kireyttä, puhumattomuutta, päivien taukoja puheluiden ja sähköpostiviestien välillä. Onnistuit synnyttämään vaikutelman, että olit juuri lähdössä tai odotit toista puhelua. Puhelimesi oli usein varattu. Koputtaja oli poikkeuksetta joku minua tärkeämpi.

Minulla ei ollut voimaa lähteä, ei voimaa elää täysipainoista elämää. Ehkä pelkäsin sitä mikä oli tuleva.

Olisin puolen vuoden kuluttua seisova samalla paikalla, kuin hakemassa vahvistusta sanojesi lopullisuudelle, näkisin saman maiseman lehmustenvihreällä verhoittuna, pinnalta kauniina ja pehmeälinjaisena, sisältä katkeran myrkyllisenä. Pyöräilijät ajaisivat ohitseni, linnut laulaisivat, leikkikoulun piha olisi tyhjä.

Näen itseni seisomassa, on heinäkuu, puhelin on taskussani, olen hengissä. Minulla on jalassani Keskuspuiston kirpputorilta hankitut, räätälin ostohintaa kalliimmalla kaventamat housut, ylläni harsomaisen ohut, hennosti viirutettu, lyhythihaiseksi tuunattu paitapusero, silmilläni aurinkolasit. Seison samoilla jalansijoilla, mutta tuota helmikuista hetkeä en saa palautetuksi.

Maailma on avara, loputon, seison tässä, olen toisella kymmenellä, jonkin uuden edessä, epävarmana. Lähtisin kävelemään, näkisin ambulanssit ja sairauskohtauksen saaneen miehen puistokäytävällä makaamassa. Todellisuudessa olen yli viidenkymmenen; jos ihminen on yli viidenkymmenen, ei ole merkitystä kuinka monta vuotta yli. Ikäni puolesta olisin voinut olla kenraali, tai arkkipiispa.

Se ei ollut ero. Heitteillejättö. Lopetetaan tämä, sen jälkeen täydellinen vetäytyminen, vaikeneminen, mykkyys. Kuulo on aisteista se, jonka välityksellä ihminen saadaan pelkäämään. Korva on auki nukkuessammekin. Korvan kautta meihin luikertaa pelko.

Kuulin, että nuo kaksi sanaa eivät syntyneet spontaanisti, ne olivat odottaneet suussasi sylkäistäväksi ulos sopivalla hetkellä.

Illan istuin pimeää televisiota tuijottaen, valvoin yön vailla ainuttakaan selkeää ajatusta. Neljän hälytysajoneuvon äänet. Seuraavana iltana oluenjuontia kapakassa, painajaismaista puheensorinaa, koväänistä repivää naurua, turtumusta, pakkasta, mustaa. Yöllä kuljin talosi edestä, harhailin kuin hukassa oleva ihminen onnettomuuspaikalla, etsien jotain, tietämättä mitä. Ikkunasi oli pimeä, sammunut silmä. Pronssinen taiteilija seisoj puistossa pensseli käteensä jähmettyneenä. Nukuin muutaman tunnin humalaisen levotonta unta, herättyäni tunsin olevani sokeana syntynyt.

Kolmen päivän kuluttua lähetin sähköpostiviestin: »Tuntuu epätodelliselta. Tuntuu siltä, että kaikki ei mennyt kovin fiksusti. Luulin, että ongelmat olisivat ratkaistavissa puhumalla. Kommunikoitko vielä?»

Ei vastausta.

Olin luullut, että minulla oli jonkinlainen sija elämässäsi.

Muutaman päivän ajan käyttäydyin kuin ihminen joka kohtalon iskun saatuaan toimii vaistonvaraisesti oikein, yrittää selviytyä, varustaa bunkkeria, tekee perushankintoja, ostaa ruokatarvikkeita, pesuaineita, vessapa-

peria. Autonominen hermostoni aktivoitui ja valmisti elimistöäni joko pakenemaan tai taistelemaan hengestäni, tai molempia.

Lähetin tekstiviestin: »Lähetin sähköpostia.»

Toimitettu.

Odotin kolme vuorokautta.

Soitin.

Tämä on vastaaja. Voitte jättää.

Et tule enää. En voi olla tässä asunnossa.

Jätit minut. Veit salaisuuden mukanasasi. Se on tämä: kuka on ihminen, joka yhdeksän vuoden jälkeen kesken puhelin keskustelun jättää toisen ihmisen, vihjaamatta sitä ennen mitään, suostumatta lausumaan enää sanaakaan. Äkkikuolema, läheisen menettäminen onnettomuudessa.

Mitä tapahtui?

Helmikuinen iltapäivä rikkoi elämäni, joka oli kulkenut latuaan, välillä takellessen, mutta vuosi vuodelta eheytyen.

Minä syytän sinua.

En mieti, onko se kohtuutonta.

Syytän.

Jos et sinä nyt ole viholliseni, mikä sinä olet?

Se oli suunnitelmallinen teko, teloitus.

Revit kärpäselä siivet. Mutta se lentää.

KAKSI VIIKKOA makasin sängyssä. Aamulla raotin verhoa, oli pimeää, illalla tähdet tuikkivat pakkastaivaalla. Hiivin takaisin peiton alle. Pidin silmät kiinni, silti näin liikaa.

Ei vastausta.

Mitä viimeiseen tapaamiseen oli sisältynyt, mitä viimeistä edelliseen puheluun?

Ensin laskin tunteja, sitten päiviä. Ensimmäisen viikon täyttyminen kesti ajan, jonka kuluessa ihminen kehittyi omaksi lajikseen apinaihmisten yhteisestä kantamuodosta.

Pitempään elämäni oli kiertänyt kehää: ei sijaisuuksia, kirjoittamisenkin kanssa niin ja näin. Herbelot. Olin työtön, mutta en kyennyt näkemään itseäni siinä statuksessa. Kitkuttelin miten kuten, säästöilläni, mitättömän apurahan rippeillä, kulutin ja liikuin vähän.

Odotin.

Kerran viikossa raahauduin kauppaan, laihtuin monta kiloa, elin voileivillä ja karjalanpiirakoilla. Tuttu kauppias katsoi pitkään, tervehti, ei puhunut mitään.

Sitten nousin.

Ei vastausta.

Olin menettänyt saaliista osani, joka kuului jokaiselle.

Vainoamaan en ryhtyisi, itsekunnioitus olisi lakia vahvempi.

En miettinyt mitä perillä olisi, se on paikka jossa ei ole mitään.

Oleta, että ongelma on pahempi kuin miltä se näyttää, toistelin mielessäni kriisinhallinnan vanhaa nyrkkisääntöä.

Pakkasin välttämättömimmän yhteen kantokassiin ja kävelin asemalle. Ostin lipun, nousin junaan. Rata-pihan autius, pakkasen, pölkkyjen kyllästysaineen tuoksu – ikään kuin kaikkeen tuohon olisi aina sisältynyt tieto siitä että kerran joutuisin lähtemään.

Pellot olivat lumettomia, metsissä pälviiä siellä täällä. Yritin ajatella että elämä kulkisi joka tapauksessa eteenpäin, veisi kuin juna, mutta se oli jotain opittua, ulkopuolelta tulevaa. Yhdessä hetkessä olin kadottanut voimani. Olin ollut täysin tietämätön siitä, miten heikoilla olisin ilman viikon tai parin välein järjestettyjä tapaamisiamme, hyväksyntääsi, ihoasi, sinua. Olin yhdeksän vuoden kuluessa tullut itselleni yhtä tuntemattomaksi kuin viittojen koodit radan varrella. Vaikka olisin noussut väärään junaan, sekin olisi saattanut johtaa ratkaisuun. Ja mitä sokea tekee tiellä.

Puolentoista tunnin matka oli ohi heti, elämä yksi kallioleikkaus, seisoin taas asemalla, lähdin kävelemään kohti hotellia. Parinsadan metrin päässä levittäytyi laajalla kanakaalla hautausmaa, josta ruotsalaiset herraspojat vuonna kahdeksantoista kohosivat kirkkauteen punaisten luodeista – lahjoittaakseen Tukholman havuilla koristeltujen katujen varsilla jylyhään suruun verhoutuneelle yleisölle kauan kaivatun sankariuden tarunhohtoisen loisteen. Juna huusi takanani niin kuin ääni olisi noussut sisältäni.

Matkustajailmoitusta täyttäessäni käteni pysähtyi: sukunimi, etunimet, kansalaisuus, henkilötunnus, täydellinen kotiosoite, majoittumisen tarkoitus. Ammattiin liittyvä, vapaa-aika tai muu.

Tarkoitus?

Muu.

Nousin portaat toiseen kerrokseen. Huone oli pieni, siisti, laskin kassini lattialle ja kannettavan pöydälle.

Kulutin aikaa katsellen sinertyvää iltaa, kaupungin valoja, kuvajaistani ikkunassa. Silmät etsivät silmiäni, katsoivat uteliaasti, kiinnostuneena, kuin olisin ollut täällä itseäni odottamassa.

Kannettava lojui mykkänä edessäni.

Banaanikärpäset.

Olin opiskeluaikana pari kuukautta vaihdossa Kölnissä, tutustuin biologiaa opiskelemaan Martiniin. Hän oli rauhallinen, hauska veikko, minua opinnoissaan pidemmällä. Erotessamme annoin hänelle kotikaupunkini osoitteen. Vuoden kuluttua hän tiedusteli, voisiko hän tulla kesälomallaan Suomeen ja viettää aikaa kanssani. Tervetuloa, kaikin mokomin, vastasin, mutta lisäsin, etten voisi majoittaa häntä koska asuin kesän äitini ja veljeni kanssa; äitini, joka oli valmis tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Lisäksi olin päivät töissä konepajalla.

Martin saapui, olin satamassa vastassa. Ajoimme bussilla kotikaupunkiini, oli kuuma, kankeaa. En kiinnittänyt erityistä huomiota hänen matkatavaroihinsa, ehkä niitä oli tavallista enemmän.

Seuraavana iltana matkustajakodin pöydällä tönötti tummanharmaa kädensijallinen laatikko, pienen hanu-

rin koteloa muistuttava. Martin pyöritteli filtterittömän Revalinsa sammuksiin, avasi ilmeenkään värähtämättä laatikon kannen ja nosteli elokuvien asekauppiaan tavoin kolme päällekkäistä lavaa pöydälle yhden kerrallaan. Lokeroita, pieniä lasipulloja, putkiloita. Martinin kasvatamien banaanikärpästen mutanttikanta.

Puristin vanhan hammastahnatuubin loppuun. Tyydytystä tuntien pudotin sen roskiin. Esineet, vanhat asiat ja esineet, niihin täytyi liittyä kirous ja huono onni.

Me olimme ideaalipari. Meidän suhteemme oli kehittyneen länsimaisen yhteiskunnan kirkas kukinto, FwB, olimme kaksi toisistamme riippumatonta itsenäistä, aikuista ihmistä. Me poimimme rusinoita toistemme pullista. Ei sinun olisi tarvinnut kutistua minun rinnallani.

Olit vapaa. Olimme vapaita.

Halusin tietää, miksi istuin tässä hotellihuoneessa vierassa kaupungissa.

Kävin maksamassa huoneen vuorokaudeksi kerrallaan. Söin päivän lounaan. En poistunut hotellista. Kerran avasin läppärin, suljin ja laitoin takaisin koteloon. Kone oli mykkä.

Miten voisit enää kirjoittaa mitään?

Olin kiinnittynyt sinun jalkoväliisi. Sitä ei ollut. Netti oli hetken auki; minun ei olisi tarvinnut enää liikua mihinkään saavuttaakseni yhteyden johonkin, mihin tahansa. Lähdinkö siksi, että yhteyttä ei enää ollut? Sivelin pöydän pintaa. En aio soittaa sinulle. Luultavasti en pidä lupaustani. En tiedä vielä, en kerro.

Sanoit pitäväsi yhteistä aikaamme rajallisena. Olit eronnut lyhyestä avioliitostasi aikoja sitten. Sanoit, että ihminen voi sitoutua virallisesti sitoutumatta, kaikki tapahtuu ihmisten välillä: solmiutuu, purkautuu, instituutiot ovat asia erikseen. Halusit pitää kaiken salassa, minua ei oikeastaan kiinnostanut miksi. Tuskin häpesit minua. Alue vain oli intiimi, omasi. Pidotkö minua edes huonona kirjailijana.

Kävelin asemalle.

MARLE

MIEHEN VIESTI oli epätavallinen, poikkeava, vastaus hänen ilmoitukseensa deittipalstalla nikillä »To Bee». Hänelle oli vastannut »Krull». Miehen sukuelin? Vanhaa Liam Neeson -scifiä?

»Kiitos viestistä. En ole varsinaisesti etsinyt maksullista seuraa (vaikka ilmoituksesi antoi viitteitä siitä), koska hellyyttä ei saa maksusta, mutta voisihan sitä harkita. Seksin ostaminen on kiellettyä parituksen tai ihmiskaupan uhrilta. Oletko kumpaakaan? Oletko ammattilainen? Itsenäinen 'yrittäjä'? Miksi myyt seksiä? Olet suomalainen? Miten ja missä asia hoidettaisiin, miten asian vaatimat luotettavuus- ja salassapysymisseikat tulisivat otetuksi huomioon? Jonkinlainen hinnastokin lienee olemassa?»

Hän mietti, vilkaisi kelloa koneen alanurkassa, päätti muotoilla vastauksen, vaikka kysymyksessä saattoi olla utelias perheenisä, jolla oli liikaa aikaa ja nettiyhteys. Feikki se ei ollut.

»Olen syntyperäinen suomalainen ja alalla omasta halustani. Olen ollut lähes koko aikuisikäni, suurimman osan aikaa muutaman vakiasiakkaan varassa (*En kirjoittanut*

että normitahtini on 1–3 pokaä viikossa). En tee liukuhihnatyötä enkä kiertele muissa kaupungeissa. Kuka on ammattilainen? Asenteeni on ammattimainen. Harjoitan seksiä vaihtosuhteessa. Minua ei ole tarpeen valloittaa. Olen sataprosenttisen luotettava, eikä minusta ole minikäänlaista harmia. En ole alkkis, en narkki, en hullu. En mielestäni edes uhri. Kunnioitan jokaisen yksityisyyttä ja toiveita. En tee tätä hetken pähänpistosta, ja kokemusta alalta on.

Minulla on omakin elämä. Löytyy myös vakituinen työ. Miestä ei ole, lapsia on, eivät pieniä enää. Miksi teen tätä on kysymys, jonka kuulen usein. Miksi Sinä teet omaa työtäsi? Minä olen seksityöntekijä, muun ohella, sinä olet jotain muuta. En pidä tätä sen merkellisempänä kuin jotain muuta työtä. En tee tätä sen takia, että joku pakottaisi, tai että rahallisesti olisi pakko. Mutta ellen saisi tästä korvausta, en tietenkään olisi hyppäämässä jokaisen kanssa sänkyyn. Tämä vaan sopii minulle.

Asuntoni yhteydessä on huone omalla sisäänkäynnillä, jonne voi tulla huomaamattomasti. Tosin siihen huoneeseen pääsevät käytännössä vain vakkarini. Tulen myös vaikkapa paikalliseen hotelliin, jos et rohkene saapua luokseni, ja otat sieltä huoneen. Siinä vastauksia kysymyksiisi. Sen verran itsestäni, että olen 42 v, 166 cm ja 55 kg. Tumma, pitkähiuksinen ja posliini. Tunista veloitan 200 e, puolikkaasta 120 e, ja pidemmät ajat sopimuksen mukaan. Perusseksi sisältyy, eli normaali yhdyntä, suutelut, hyväilyt ja molemminpuolinen suuseksi. Kakkoseen en anna. Muista toiveista voidaan neuvotella. Marle»

Toiveita oli ollut niin kuin jokaisella. Vai oliko, oliko hän tiennyt mitä olisi tahtonut? Hän oli ostarilla hengailija, netissä roikkuja ennen nettiä. Kaupunki oli pieni niin kuin ostarikin, mutta sellainen sentään löytyi.

Rippileiri muutti hänen elämänsä kuukaudeksi. Pienryhmissä keskusteltiin ja rukoiltiin. Joka aamu on armo uus. Jumala oli voima joka tuntui vyöryvän kaikkialta hänen ylleen, kimaltelevalta merenselältä, suurten koi-vujen suhinasta, laskevan auringon polttavasta punerruksesta. Kerran hän heräsi aamuyöstä, pukeutui ja hiipi alas toisen kerroksen majoitustilasta. Leirikeskukseen rannassa leijui meren suuntaan sakeneva sumuverho. Hän istui kivelle, veti polvensa koukkuun ja kietoi kätensä ympärilleen, viipyi siinä pitkään hartiat lypsyssä, pää kumarassa, supussa kuin kukka yöllä. Miten elämä annettiin Jeesukselle? Ota minut, tässä olen. Sumu seisoj mykkänä muurina hänen edessään, varhaisen lokin kirkaisu viilsi hänen mielensä pintaa, häntä palelsi. Hän nousi ja käveli kankein jaloin ylös rinnettä ja lankkuportaiden narinaa varoen takaisin yöpymishuoneeseen.

Hän kaipasi kotiin, ajatteli lempiruokaansa paistinperunoita ja ketsuppia ja halusi helliä kissaansa.

Hän kuului viimeiseen liftareiden sukupolveen. Hän lif-tasi Ruisrockiin ja Pori Jazziin, jopa Tulivuorirockiin yhden ihastuksensa perässä. Lappajärven rannalla tämän kaveri raiskasi hänet pakettiautossa, tosin hän ei ajatellut väkisin tapahtunutta aktia väkivallantekona. Hän oli kolmetoista, mies kahdeksantoista, ja vasta myöhemmin hän ymmärsi että tapahtui rikos. Hän ei puhunut siitä edes kavereilleen.

Koulu jäi peruskouluun. Äiti järjesti hänet muutaman kymmenen kilometrin päähän vähän isompaan kaupunkiin sukulaisperheen vintille asumaan (ennen kuin vuoden kuluttua muutti itse perässä siivoustyötä saatuaan) ja grillikioskille harjoittelijaksi, lopulta täysipäiväiseksi. Työ toi ryhtiä hänen elämäänsä. Hän viipyi työpaikassa kahdeksan vuotta, viimeisten kahden vuoden aikana hän suoritti iltakoulussa lukion ja rimaa hipoen ylioppilastutkinnon. Hän ei tiennyt, mitä olisi sillä tehnyt.

Kaksikymmentäneljävuotiaana hän löysi koneistajansa ja oli vuoden kuluttua naimisissa. Poika ja tyttö syntyivät kolmen vuoden sisällä ja hän jäi kotiäidiksi. Kun oli kulunut viisi vuotta, hän oli eri ihminen. Hän ei mitenkään voinut käsittää mitä oli tapahtunut. Elämä oli musta seinä, ankeaa puurtamista, hiekkalaatikolla istumista, ajantappoa päivästä toiseen. Hän oli säilyttänyt itseltään yhden valokuvan tuolta ajalta: hän istuu selin puiston penkillä.

Avioliitto ei ehtinyt ajautua eroon. Saatuaan tiedon onnettomuudesta hän tiesi mitä oli tapahtunut. Miehen auto oli suistunut päin vastaantulevaa säiliöautoa, molemmat olivat syttyneet palamaan. Perhe sai vakuutusrahansa. Hän pääsi lounasravintolaan töihin, ja hänestä tuntui, että osaksi säälistä, jota hän ei tuntenut ansaitsevansa.

Hän oli kolmekymmentäyksi, kohtalaisen sievä, hoikka ja köyhä. Hänellä oli viisivuotias poika ja kaksivuotias tytär. Maaailma ei ollut auki. Hänen oli tehtävä asialle jotain, otettava elämä omiin käsiinsä. Ajatus oli epämääräinen, häilyvä tuntemus, joka alkoi saada hahmoa vasta vuoden kuluttua hotellin yöpöydälle jätetyn setelin muodossa.

Hän pukeutui mustiin pitkiin housuihin ja pitkään T-paitaan, punnitsi hetken matalien slingbackien ja kiilasaandaalien välillä, työnsi jalkansa edellisiin mutta laittoi jälkimmäiset mustaan Kiroileva siili -olkalaukkuun jonka hänen olisi voinut luulla ryövänneen tyttäreltään ja jota hänen ikäisensä naisen ei kuulunut kantaa (eikä hän niin tehnytäkään muuta kuin töihin mennessään, kirppareita kierrellessään hän käytti vielä isompaa, neutraalia niinipunoksista laukku).

Samassa ulahti sireeni soimaan: sisäpihan yli keittiön ikkunasta saattoi pikemmin aavistaa kuin nähdä paloaseman korkeita ja leveitä ovia; ambulanssi työntyi kadulle ulvoen ja sininen valo vilkkuen.

Hänen ehdittyään ulos lähti kaksi paloautoa perään, sitten kolmas pienempi, komentoauto. Puistoon, kivisen äestä kiskovan hevosen kohdalle päästyään hän kuuli vielä yhden sireenin. Ambulanssi, hän oli oppinut erottamaan äänet asunnossa, jossa erillinen huone omalla sisäänkäynnillä tarkoitti vanhan kolmikerroksisen kivitalon ylimmän kerroksen rapussa entistä palvelijanhuonetta. Se oli pieni, lähes neliön muotoinen, laualattia, leveät ikkunapenkit, keittosyvennys. Sitä olisi voinut kutsua ullakkohuoneeksi, yksi ainoa ikkuna katossa joka nousi kolmenkymmenen asteen kulmassa (ja jota ei voinut kehystää runsailla verhoilla niin kuin hän olisi halunnut), seinällä punaviiruinen raanu (*Takkatulet*) ja purjevenettä esittävä canvastaulu (*Fregatti Itämerellä*). Kalustuksena tukeva laverisänky, verhoilua kaipaava nojatuoli. Sen täytteenä oleva meriheinä olisi pitänyt korvata uudella, eikä meriheinästä olisi ollut jäljellä enää kuin nimi; kallis »meriheinä» oli tehty palmun lehdistä.

Uutta isännöitsijää ja muita osakkaita oli kiinnostanut tuo pieni ylimääräinen huone. Vintillä kävijä koki huoneen arvoituksellisen, mykän oven torjuvaksi, vihamieliseksi. Joku olisi varmasti halunnut ostaa huoneen vuokrattavaksi, kukaan ei ollut suoraan kysynyt miksi hän ei itse vuokrannut sitä jollekin opiskelijalle.

Väliovi palvelijanhuoneen ja heidän asuntonsa välillä oli pysyvästi lukittu. Keittiön puolella ovea verhosi gobeliini, kooltaan 99 x 140 cm, nimeltään *Minun ainoa toiveeni*. Seinävaate oli hänen aarteensa, sen hän oli löytänyt kirpputorilta kymmenen vuotta sitten kahdeksallakymppillä, jonka nyt olisi saanut kertoa kolmella tai neljällä. Silloin hän oli myös jäänyt koukkuun kirppiksiin, enemmän kuin FB:iin, jossa hän myi vanhoja omia ja lasten vaatteita ja osti pieniä rasioita ja koriste-esineitä joilla hän ei tehnyt mitään.

Lähes aina hän kulki huoneeseen porraskäytävän kautta avaimella ja huolehti siitä, että teki sen vuodentajasta riippuen ulkovaatteissa. Aivan aukoton hänen käytäntönsä ei ollut. Harvoin hän veti gobeliinia sen verran syrjään, että pääsi palvelijanhuoneeseen ja takaisin lukon avaten. Silloinkin hän veti seinävaatteen takaisin oven eteen.

Rappunaapurina asui eläkkeellä oleva vanhapoikalehtori, kohteliaasti tervehtivä mies, josta kukaan ei tiennyt muuta kuin sen, että pari kolme kertaa vuodessa hänen kasvonsa olivat etelän ruskettamat ja ettei hän ainakaan kymmeneen vuoteen ollut opettanut muistikikkaa kesäkuun ja heinäkuun erottamiseksi; l-kirjain oli visuaalinen heinä. Vain kerran lehtorin ja palvelijanhuoneen ovet oli-

»Olin tarina matkalle
lähtijästä ja
kaupunkiin saapuvasta
muukalaisesta.»

NAINEN JÄTTÄÄ MIEHEN yhdeksän vuoden kanssa-käymisen jälkeen. Miksi? Elämässään sivuraiteelle ajautuneen sijaisopettajan ja historiallisten romaanien kirjoittajan on lähdettävä liikkeelle.

Mies ajelehtii kaupungista toiseen etsien lohtua maksullisesta seksistä. Sitä tarjoava nainen istahtaa työpäivänsä päätteeksi kuulemaan saarnamiestä. Palava julistus muuttuu yhä hurjemmaksi maailmassa, jossa ihmiset eivät löydä toisiaan.

Draamallinen romaani imaisee mukaansa: lukija kulkee kirjan henkilöiden matkassa kuin vanhalla portolaanikartalla. On purjehdittava siihen saakka kunnes maailma loppuu.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 418093

84.2

ISBN 978-951-0-41809-3

